

ՀԱՅՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ՔԱՐՈՉ ՓՐԿՉԻ ՀՐԱՇԱՓԱՌ ՍՈՒՐԲ
ԾՆՆԴՅԱՆ ՏՈՆԻ ԱՌԹԻՎ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ
(1984 թ. հունվարի 6)

«Յանուն Հօր եւ Որդոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն»:

Միքելի հավատացող զավակներ Մեր,

Հառ ու շառ դարեր առաջ, եկաւ մի փոքրիկ, մոռացված քաղաքում Բերդեհեմ կոչված, մի անշուք իջնանի հարկի ներքո, մի բարեպաշտ մայր՝ անունը Մարիամ, ծնունդ տվեց մի արու երեխայի: Այդ պահին, գիշերվա խոր լռության մեջ, երկնակամարի վրա մի լուսավոր սասող ծագեց և երկնքի բարձունքներից լսվեց մի բազր երգ՝ «Փառք ի բարձունս Աստուծոյ և յերկիր խաղաղութիւն, ի մարդիկ հաճութիւն»:

Ծնունդ էր Փրկիչը աշխարհի՝ Հիսուս: Նրա ծնունդը ալետում էին երկրներից շողացող սասող պայծառ և աենման երգը հրեշտակների, որ դարավոր երապն էր աշխարհի ժողովուրդների խոնարհ զանգվածների:

Սուրբ Ամենաբանը վկայում է, որ «նա մեծ պիտի լինի և պիտի կոչվի Որդի Բարձրալի ... և նրա բազավորությունը վախճան չի ունենալու...» և որ նա զալիս է սատկածային պորտաւմ, այն Աստուծո, «որ եղբրներին տապաւնեց իրենց արթունքից և բարձրացրեց խոնարհներին: Բաղգածներին լիացրեց բարիքներով և մեծաւուններին ձեռնունայն արձակեց» (Լուկաս Ա 32—54): Այսպիսով, Հիսուս լինելով արդարության արեգակ և խաղաղության իշխան, ձանաչվեց որպէս Փրկիչ ազգի մարդկան:

Եվ այսօր էլ, համայն մարդկային աշխարհը նույն երապանքներով, նույն տապաւններով տոգորված, իր հաղացքը դեպի երկինք հառած, Նոր տարվա լուսարացին, հուսացյալ սրտով ողջունում է մանուկ Հիսուսի հրաշալի ծննդան ալետիւրը: Այս ալետիւրով այսօր էլ մխիթարվում են հավատաւոր հոգիները, մխիթարվում են արարարչան և խաղաղության ծարաւի բոլոր մարդիկ, բոլոր ազգերը:

Հիսուսի ծնունդը երկնքի պատասխանն է արդարության և խաղաղության ծարավի մահախուճապ սերունդների:

Հին Կտակարանի իմաստունը հոգեպես պարտված և հուսախաբ՝ կյանքից, մարդկանցից, դարավոր մեղքերից ու անարդարություններից, աղաղակել էր՝ «Ունայնություն ունայնությանց, ամեն ինչ ունայնություն է»:

Հիսուս եկավ փարատելու ունայնությանց մշուշը, քանդելու տիրապետող հպորների աթոռը և բարձրացնելու խոնարհներին, բարիքներով հագեցնելու քաղցյալներին, անիրավվածներին:

Հիսուս բերեց աշխարհին իր հոգու խաղաղությունը և խաղաղությամբ սերմանեց արդարության սերմերը: Հիշենք Հակոբոս առաքյալի մարգարեական խոսքերը, թե՛ «Պտուղ արդարության խաղաղությամբ սերմանի այնոցիկ որ առնեն պատառնություն» (Յակոբ. առաքելոյ Գ 18):

Մանավանդ ատոմական մեր դարաշրջանում հրամայականորեն այժմեական է՝ արդարությունը խաղաղությամբ սերմանելու այս պատգամը:

Այլևս չի կարելի խոսել մարդասիրության ու արդարության մասին առանց ապահովելու նախ խաղաղ գոյակցությունը աշխարհի պետությունների:

Աստված այնքան սիրեց մարդկանց, որ իր Որդուն աշխարհի առաքեց խաղաղության և բարի կամեցողության պատգամներով: Եվ ինքը Հիսուս՝ Աստուծո Որդին, հավատարիմ իր Հոր արարչագործ կամքին, այնքան սիրեց մարդկանց, որ նրանց փրկելու համար զոհվեց խաչափայտի վրա խաղաղության պատգամը շրթներին:

Աստուծո և նրա Որդու՝ Հիսուսի սերը դեպի մարդիկ, հիմնականում և առաջին հերթին սրտահայտվում է խաղաղարար տնօրինությամբ:

Ավետարանի բոլոր մեծ պատգամների կիսակետը սիրո և խաղաղության գաղափարներն են:

Մեր օրերին աշխարհի խաղաղությունը պահպանելու և ընդհանուր կամ զեթ մասնակի պինդափման հրամայականը՝ ամենաքրիստոնեական, ամենաբարոյական գաղափարն է: Այսօր ու ապագայում, եթե մարդկությունը իր գոյատևումը ապահովելու համար կարիք ունի մի գաղափարախոսության, դա անպատերապմ խաղաղ գոյակցության գաղափարախոսության հաստատումն է մարդկային աշխարհում:

Մեզ համար մխիթարական է, որ աշխարհի բոլոր Եկեղեցիները մեր օրերին դեպի երկինք են բարձրացնում իրենց աղոթքը ի խնդիր աշխարհի խաղաղության:

Հույժ մխիթարական է նաև, որ Միացյալ Ազգերի Կազմակերպությունը մեկ ամիս առաջ, գրեթե միաձայնությամբ արձանագրեց իր պատմական վճիռը, ատոմական պատերապմը հայտարարելով «իբրև ամենահրեշտային ոճիրը ժողովուրդների դեմ և ժխտումը մարդու ամենահիմնական իրավունքի, ապրելու իրավունքի»: Այս վճիռը լուսեղեն տուներով արձանագրված պիտի մնա պատմության և մարդկային խղճի երկնակամարի վրա:

Ու չմոռանանք, որ մենք՝ հայերս, առանձնապես շահագրգռված ենք խաղաղության պահպանման հարցում, որովհետև լավ ենք հիշում մեր ազգի տխուր անցյալը, լավ ենք հիշում դարեր շարունակ մեր մայր երկրի ավերումները, կոտորածները, լավ ենք հիշում 1915 թվականի յաթաղանի սարսափը: Պետությունների խաղաղ գոյակցությունը հայ ազգի ու հայրենիքի գոյատևման միակ ապահով ճանապարհն է:

Այս է թելադրում մեզ մեծ Եղեռնի երկու միլիոն նահատակների սուրբ հիշատակը:

Այս է յեզադրում մեզ Սարգսյանցանցի հերոսամարտը:

Այս է յեզադրում մեզ մեր օրերի վերածնված ու վերաշինված Մայր Հայաստանի աշխարհագրական դիրքը:

Արդ, սիրեցող ժողովուրդ Մեր որ ի Հաստատան և որ ի սփռում աշխարհի, եթե կամենում եք հարկական հայրենասիրության դիրքերի վրա անշարժ կանգնած մնալ, ապա ձեր միակ խղճը թող քնի համախմբումը՝ Մայր Հայաստանը և նրա բնակչությանը խաղաղ ու անվտանգ պահպանելու հրամայականի շուրջը:

Արտերկրի Մեր գավակները թող մնան, ադ՛, միշտ օրինազատ ու շինարար քաղաքացիները իրենց բնակված հյուրընկալ երկրների, բայց և միշտ ազդու՝ ի խնդիր իրենց Մայր հայրենիքի և սնունդ ապրող իրենց քույրերի ու եղբայրների անվտանգության և խաղաղ ծաղկման:

Մեր ազգի Մայր եկեղեցու գերագույն հույսն ու երազանքը կա ու կմնա ցրտը հասլի մարգարևի տեսիլքի՝ «Թող իրենց սրերից խոփեր ձուլեն և իրենց տիկներից մանրաղներ, և այլև ոչ մի ազգ ուրիշ ազգի վրա սուր չբարձրացնի, և այլև չստիպեն պատերազմել» (հասլի Բ 4):

Սիրելի հայաստացիներ, ա՛յս երազանքով դիմախոսեք այս առթի կա մեծ ավետար Սուրբ Ծննդյան և աղոթեք, որ «խաղաղության և ի մարդիկ հաճութան» հրեշտակների երգը ավելի ու ավելի Հառազսլի մեր աշխարհի մարդկանց սրտերում ու կյանքում, «դավիթեն Աստված խաղաղություն Աստվածը չէ, աղ՛ խաղաղության» (Ա Կորնթ. ԺԴ 33):

Ես աղոթում եմ նաև, որ «Խաղաղության Տեղն ինքը միշտ խաղաղությունն առ ձեզ ամեն ինչում» (Բ Թեա. Գ 16), ձեր ընտանեկան հարկի տակ, ձեր ձեռքի գործերին, ձեր աշխատանքի վայրում, ձեր եկեղեցական համայնական կյանքում:

«Շնորհք, սէր և խաղաղություն Տեառն մերոյ Յիսուսի Քրիստոսի եղիցին ընդ ձեզ», ամեն:

